

HỒI 15

HÒN NGỌC MỐI MANH

Đã đến nước liêu, Chu Thất Thất nhích lên...

Gã râu xồm lại thụt lùi từng bước. Đôi mắt cú mèo của gã tròn xoe đầy kinh ngạc...

Ngay lúc đó ngoài hiên vụt có tiếng lanh lảnh:

- Dâm tặc, ngươi có ra không?

Một bóng người ló bên ngay cửa sổ, đầu đội nón lá, chòm râu dưới cằm phất phơ... Bóng tối ngập khuôn mặt không trông rõ chủ thấy chùm tua đốc kiếm sau lưng tà tà theo gió uy nghi như pho tượng thờ....

Gã râu xồm sững sốt:

- A... ông gọi tôi ra?

Người đội nón là cười mỉm:

- Ngoài ngươi ra thì còn ai nữa?

Hơi lụng khụng một giây, nhưng gã râu xồm bật cười ha hả:

- Té ra ta là “dâm tặc” ư?

Và gã vụt nhún mình như một con chim lướt ngang qua đầu Chu Thất Thất và vút luôn ra cửa...

Chu Thất Thất mím môi. Nàng không dè thân pháp của gã lại cao cường như vậy.

Ánh kiếm loé lên, bóng người ngoài cửa sổ kà một đạo nhân vóc dáng nhỏ thó hiện ra và bầu rượu trên tay gã râu xồm cũng vừa đưa tới..

Keng.

Không ngờ chiếc bầu rượu lại bằng kim khí, kiếm thép chạm vào khua lên một tiếng dội ra...

Vị đạo nhân đánh luôn ba kiếm, chiếc bầu rượu chớp nhoáng liên hồi. Chu Thất Thất đứng nhìn sững sốt, nàng không dè đây là hai cao thủ ưu hạng võ lâm...

Bà lão áo xanh đứng sau lưng nàng bảo nhỏ:

- Cô nương mặc y phục vào mau lên.

Chu Thất Thất giật mình quay lại:

- Đa tạ lão bà.

Quần áo hãy còn ươn ướt, nàng mặc vào ngó ra ngoài giữa màn mưa u ám ánh thép loé lên, hạt mưa bắn văng tua tủa bốn bên...

Kiểm pháp của lão đạo sĩ không thấy gì tinh diệu lắm nhưng nhanh nhẹn lạ lùng. Kiếm rít gió re re như xé nước. Kiếm pháp của ông ta xem chừng không kém kiếm pháp của “Ngọc Diện Dao Cầm Thần Kiếm Thủ” là mấy...

Gã râu xồm chừng như có hơi hoảng:

- Gã mũi trâu, ta với lão không thù oán gì cả tại sao ngươi đánh rát quá vậy?

Người đạo sĩ lạnh lùng:

- Bất luận là ai, nguyên nhân gì, đã cùng ta giao đấu thì nên biết rằng bảo kiếm của ta chưa từng tha một kẻ nào.

Gã râu xồm xem chừng sợ thật:

- Luôn cả kẻ không thù oán như ta người cũng giết nữa à?

Người đạo sĩ cười nhạt:

- Được chết dưới thanh kiếm của ta là phúc lớn đấy chứ.

Gã râu xồm la lớn:

- Ác... ác quá.

Vẫn nói với nhau nhưng lão đạo sĩ vẫn không ngừng kiếm. Lão đánh luôn một hơi hơn hai mươi kiếm làm cho gã râu xồm cuống quýt..

Soạt.

Soạt.

Thanh kiếm loáng lên, chiếc áo da dê của gã râu xồm đứt luôn mấy mảnh bay tung theo gió, và gã càng quỳnh quáng hơn lên.

Gã lụp chụp tràn qua tránh lại thêm hai ba bộ thanh kiếm lão đạo sĩ lách qua bầu rượu bay thẳng vào ngực gã...

Chu Thát Thát buột miệng kêu lên:

- Đùng... hấn chưa đáng tội chết.

Nhưng nàng nói quá thừa, thanh kiếm đang đà đâu còn ngừng lại...

Kịch...

Tiếng dội nho nhỏ kéo theo âm thanh kim khí, thanh kiếm trên tay lão đạo sĩ bị tiện ngang phân nửa.

Thì ra trong đường tử kê tóc, gã râu xồm rút phát thanh đao lao mạnh, hai ánh thép chạm vào nhau, thanh kiếm đứt làm đôi...

Lão đạo sĩ giật mình thụt lùi luôn mấy bước...

Gã râu xồm cười ha hả:

- Hay, lão buộc thanh thần đao của ta phải bay ra ngoài thì kiếm pháp cũng đáng liệt vào trong năm danh thủ đấy.

Lão đạo sĩ đưa nửa thanh kiếm lên ngang ngực đề phòng...

Nhưng gã râu xồm không thừa thế đánh tiếp mà lại lộn mình ra sau hơn ba trượng...

Trong tiếng mưa gió, tiếng gã gầm vang lên:

- Cô em nhỏ, lần sau có cớ đồ hãy cẩn thận xem chừng biết chưa...

Giọng nói kéo lần ra và mất hút theo bóng gã...

Lão đạo sĩ đứng sững dưới cơn mưa, nửa thanh kiếm trên tay từ từ hạ xuống. Giọt mưa đổ xuống chiếc nón lá nghe lách cách...

Chu Thất Thất cũng sững sờ... chợt nhìn ra lão đạo sĩ, nàng vội kêu lên:

- Đạo gia, xin mời vào đây nhận của tiểu nữ một lạy tạ ơn...

Lão đạo sĩ chậm chậm đi vô..

Chu Thất Thất nói:

- Vừa rồi nhờ ơn đạo trưởng...

Lão đạo sĩ vụt cười chận lời:

- Cô nương có biết ta là ai không? Có biết tại sao ta lại cứu nàng không? Tại vì ta muốn đem nàng đi cho nên ta không muốn nàng lọt vào tay người khác...

Chu Thất Thất sững sờ...

Lão đạo sĩ đưa thanh kiếm cụt hất ngược chiếc nón lá. “Huyền Đô Quan Chủ” Đoạn Hồng Tử.

Chu Thất Thất giật mình, nhưng nàng vẫn cười:

- Bữa nay kể thật là may, lại có thể gặp được Đoạn Hồng đạo trưởng. Chẳng hay vừa rồi đạo trưởng nói đưa tôi đi đâu?

Đoạn Hồng tử nói:

- Ta phải gặp Hoa Nhị Tiên.

Chu Thất Thất hơi dội nhưng nàng vẫn nói êm:

- Hoa Nhị Tiên hiện tại ở Nhân Nghĩa Sơn Trang. Thế đạo trưởng chưa biết sao?

Đoạn Hồng Tử nói:

- Đã thế thì bây giờ hãy dẫn ta đến đó.

Chu Thất Thất bật cười:

- Xin lỗi, tôi còn việc của tôi, đạo trưởng muốn gặp thì đến đó mà tìm.

Đoạn Hồng Tử trừng mắt:

- Tiểu a đầu lớn gan thật. Người định lừa ta à? Nên nhớ rằng tuổi tác của ta không phải dễ bị người lừa đâu.

Chu Thất Thất nói:

- Tôi nói thật đấy. Vì có chuyện trọng yếu nếu không tôi sẽ đi với đạo trưởng ngay.

Đoạn Hồng Tử giận dữ:

- Đã gặp ta thì bất cứ chuyện trọng yếu nào cũng phải bỏ.

Trừ Trầm Lăng ra bất cứ ai giận dữ Chu Thất Thất đều xem như không có... thấy Đoạn Hồng Tử trừng mắt nàng cũng trừng mắt lại:

- Nếu tôi không đi thì sao nào? Ông hung dữ, ông lợi hại à? Hừ... đối với một tên vô danh ông còn không giữ nổi thanh kiếm mà...

Đoạn Hồng Tử gằn lớn:

- Không đi cũng không được.

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Ông cho rằng tôi sợ ông đấy à?

Nàng vốn là người không biết sợ ai là gì. Dù đối phương là một cao thủ lợi hại nhưng cơn giận nổi lên, nàng coi như không có gì.

Thấy Đoạn Hồng Tử lăm lăm thanh kiếm nàng liền nghiêng mình sang bên trái thi triển “Hoài Dương Thất Thập Nhị Lộ Đại Tiểu Cầm Nã” chực đoạt lấy thanh kiếm...

Đoạn Hồng Tử cười sặc:

- Con a đầu không biết lợi hại. Phế cánh tay phải của người trước rồi sẽ dạy người sau...

Và lão vung kiếm lên vào cánh tay phải của nàng.

Tuy kinh nghiệm chiến đấu còn ít nhưng vốn lanh lợi, vừa nghe nói Chu Thất Thất hét lên:

- Được rồi, ngoài cánh tay phải của ta, nếu người làm ta bị thương nơi nào khác thì người là súc vật.

Và nàng vung tay chiêu thức tung ra loạn đả. Trừ cánh tay phải mà nàng luôn có thủ kín đáo ngoài ra chỗ nào cũng mặc kệ. Nàng cứ đánh bừa...

Quả nhiên nhờ thế nàng đã cầm cự được với Đoạn Hồng Tử một lúc khá lâu.

Đoạn Hồng Tử cười sảng sặc:

- Con a đầu giáo hoạt.

Và lão ta hất đốc kiếm sang bên phải đâm ngay qua ngực trái của nàng.

Luôn giữ chặt bên phải tự nhiên bên trái trống không và Chu Thất Thất cũng không dè Đoạn Hồng Tử lại đánh liều như thế nên nàng không sao tránh kịp...

Nghe một tiếng soạt nho nhỏ, mảnh áo trên vai đứt phớt. Chu Thất Thất thét lên:

- Đường đường cao nhân một phát nói ra mà không giữ đúng lời. Thất phu.

Giữa tiệc đông đủ anh hùng, vị “Huyền Đô Quan Chủ” này còn dám nhỏ nước miếng vào thức ăn để không cho Trầm Lăng ngồi vào thì còn việc gì mà lão ta không dám làm nữa chứ?

Nếu Chu Thất Thất biết điều đó có lẽ nàng không giận dữ như bây giờ.

Chém được một kiếm, Đoạn Hồng Tử cười sắc súa, tận dụng chiêu thức độc ác nhất tấn công tới tấp.

Chu Thất Thất nghiêng rặng vận khinh công tránh né. Nàng thật không ngờ đường đường một kiếm khách thành danh như thế mà lại đi áp đảo một cô bé yếu mềm.

Giận quá nàng chửi tưới lên:

- Súc sinh, người... người quả là.. súc sinh.

Đoạn Hồng Tử trôn tráo:

- Hôm nay cho người rơi vào tay của súc sinh luôn.

Tránh né mãi mệt quá, Chu Thất Thất nổi khùng. Nàng vừa tránh vừa chửi:

- Chẳng những người là súc sinh, mẹ người cũng là súc sinh luôn.

Luôn cả hai ngày không những bị đặt trong vòng nguy hiểm mà lại luôn gặp toàn kẻ ác cho nên Chu Thất Thất không còn giữ lễ độ gì nữa. Nàng chỉ còn cắn hờn tức tối mà thôi.

Đoạn Hồng Tử càng lạnh lẽo, Chu Thất Thất càng cố sức tận dụng khinh công tránh né hơn là đánh trả. Nàng càng lạnh lẽo, Đoạn Hồng Tử càng như nổi điên, đôi mắt lão bùng bùng như đồng lửa bên ngoài. Trái lại mặt Chu Thất Thất càng phớt càng xanh vì mệt và sợ.

Đoạn Hồng Tử thấy trận đấu càng kéo dài càng lòng lộn, miệng cười sảng sắc như thú dữ say mồi. Chu Thất Thất càng như rũ liệt, tay chân mồi rụng rời...

Nàng nghiêng mắt thẳm nhủ: “Trời đã hại ta thì ta cứ chết.”

Nàng đã đến mức liều. Nàng chờ một nhát kiếm của Đoạn Hồng Tử phóng ngay tim sẽ ngã sập vào tự vận.

Nhưng ngay lúc đó, Đoạn Hồng Tử vụt hình mũi hít hít luôn mấy cái rồi lão vùn vụt tái mặt, tay cầm kiếm từ từ hạ xuống.

Lão quay qua nhìn trân trân bà lão áo xanh bằng tia mắt vừa sợ sệt, vừa giận dữ:

- Ngươi... ngươi...

Và lão vụt dậm chân:

- Không dè ta phải bị bại nơi đây.

Đoạn Hồng Tử vừa thét vừa nhún chân phóng ra cửa sổ. Nhưng có lẽ chân lực không còn đủ để điều khiển thân mình nữa. Thay vì phóng ra cửa sổ, Đoạn Hồng Tử lại đâm vào thành cửa, khung cây lâu ngày không còn cứng nữa lại bị cả thân người va vào quá mạnh bật tung.

Cả thân mình Đoạn Hồng Tử luôn cả khung cửa sổ văng xuống vũng sinh ngoài hiên. Ông ta lăn tròn mấy vòng gượng chống thanh kiếm gãy bỏ dẫy bằng mình vào bóng tối. Chiếc nón lá bị nước đập xuống rồi bị gió cuốn đi lông lốc.

Chu Thất Thất đứng ngơ ngẩn ngó theo.

Rõ ràng ông ta đã thắng chỉ cần một đường kiếm sơ sài nữa cũng đủ kết thúc mạng nàng thế tại sao lại bỏ chạy? Mà lại chạy một cách hoảng hốt như thế?

Chu Thất Thất liếc lại bà lão áo xanh. Bà ta vẫn ngồi yên như tượng đá. Đống lửa vẫn hừng hừng. Khói trắng vẫn từ đống lửa là đà cuộn quanh trong ngôi miếu.

Vẻ mặt bà vẫn hiền hoà nhưng vành môi điểm kín một nụ cười kỳ lạ. Tia mắt từ bi nhưng bí ẩn âm u nhìn theo những làn khói trắng trong đống lửa bay ra. Cái nhìn của bà ta, nụ cười kín đáo của bà ta sao mà.. sao mà... Chu Thất Thất rùng mình.

Những làn khói trắng từ đống lửa bay ra càng nhìn, nàng chợt thấy như những làn mây mỏng rồi dày, rồi trắng đục... bông bành... sâu thẳm...

Ngôi miếu cổ như đảo lộn, nghiêng ngả... Hình như bóng bà lão áo xanh chập chờn khi gần khi xa.. mờ mờ tỏ tỏ...

Tay chân Chu Thất Thất bỗng nghe mềm nhũn. Nàng quỵ dần...

Nụ cười của bà lão áo xanh chợt như rõ dần rồi mờ hẳn... Chu Thất Thất mê man.

Không biết qua bao lâu Chu Thất Thất vùng tỉnh dậy.

Nàng nghe quần áo đã khô, toàn thân ấm áp. Chỗ nàng nằm êm ấm lạ thường...

Những gì lạnh lẽo, mệt mỏi, sợ hãi, tức tối... đều tan biến. Nàng nghe trong người khoan khoái dễ chịu.

Bà lão áo xanh ngồi kế một bên. Chu Thất Thất cau mày. Nàng thấy chỗ này đang là khách điếm. Phòng nàng đang nằm mọi thứ đều sạch sẽ thơm mát.

Về mặt bà lão hiền hoà thân thiết. Bàn tay bà nhẹ nhẹ vuốt mà nàng và mỉm cười:

- Cô bé ngoan tinh dậy rồi à? Cô bình đó. Ngủ nữa đi.

Chu Thất Thất nhăn mặt. Nàng bỗng không lại có cảm tưởng những ngón tay của bà lão như những con rắn độc đang chờ vờn trên má nàng. Nàng định lấy tay hất ra nhưng đỡ tay không nổi.

Bây giờ nàng mới biết mình không còn đủ sức. Nàng nhớ đến những làn khói... mây nơi ngôi miếu. Nàng nhớ đến nụ cười kỳ quái của bà lão áo xanh này, nàng vụt la lên:

- Bà là ai? Tại sao làm cho tôi thế này? Bà sẽ làm gì tôi?

Nhưng đó chẳng qua là ý nghĩ của nàng đi trước chứ thực sự nàng nói không thành tiếng. Môi nàng mấp máy nhưng chẳng có phát âm. Chu Thất Thất giật mình nhô dậy: Nàng đã câm rồi.

Nàng không ngồi dậy nổi. Không cựa quậy được.

Bà lão áo xanh nói bằng một giọng dịu dàng:

- Cô bé, mặt cô xanh lăm. Cô bình nặng lăm. Hãy nghỉ một chút nữa rồi tôi sẽ đưa đi.

Chu Thất Thất giận dữ. Nàng muốn hét lên rằng nàng không bình gì cả. Nàng bị con yêu phụ này hại nàng.

Nhưng nàng không nói được.

Thật là một tình trạng cực kỳ bi thảm. Tại làm sao nàng lại cứ gặp phải hoàn cảnh quá ác liệt như thế này.

Bất giác nước mắt nàng trào ra như suối.

Bà lão áo xanh đi ra ngoài một lát trở vào theo sai có một gã tiểu nhị.

Bà đỡ Chu Thất Thất ngồi dậy.

Nhìn Chu Thất Thất bằng đôi mắt thương xót, gã tiểu nhị lắc đầu:

- Lão bà thật là một con người kiên nhẫn.

Bà lão áo xanh cười gượng:

- Đứa học trò gái của tôi đây từ nhỏ đã mất cha mẹ lại bị tật nguyền. Tôi không lo thì ai lo cho nó?

Bà ta lại thở ra:

- À. Âu cũng là mạng số, không còn cách nào khác hơn.

Gã tiểu nhị cứ lắc đầu:

- Bà thật là một người tốt.

Chu Thất Thất chịu không nổi cái nhìn thương hại của hắn, càng chịu không nổi những lời lẽ của hắn.

Nàng tức lắm. Nàng muốn cắn chết con yêu phụ này. Nhưng bây giờ một con ruồi nàng cũng không làm chết được chỉ còn nhắm mắt cho họ muốn làm gì thì làm.

Bà lão áo xanh đỡ nàng lên lưng một con lừa xanh. Bà đi trước dẫn con lừa bước chậm chậm.

Gã tiểu nhị nhìn theo thương xót và hắn vọt chạy theo móc ra một đĩnh bạc trao cho bà lão.

- Thôi, tiền phòng để tôi liệu. Bà cất đĩnh bạc này mà chi dùng.

Bà lão áo xanh y như là cảm động nghẹn ngào:

- Cậu... cậu thật là một con người tốt.

Gã tiểu nhị dụi dụi đôi mắt ửng hồng và quay nhanh trở vào khách điếm. Chừng như không đành lòng nhìn lâu hơn.

Chu Thất Thất giận run ước chừng ngời dậy được nàng sẽ tát cho cái người tốt mà ngu ấy một cái cho nên thân. Thật là ngu như bò, ai lại đi tin một mụ phù thủy là một con người tốt.

Nàng tức quá cứ rửa thắm trong bụng. Cái hạng ngu như thế chết quách đi cho rồi. Sống không ích gì cho ai cả. Thấy người bị nạn mà không biết, đi gọi mụ phù thủy là kẻ hiền từ tốt bụng.

Con lừa cứ chậm chậm bước đi. Chu Thất Thất nước mắt rời từng giọt.

Mụ phù thủy này định mang nàng đi đâu?

Mụ sẽ làm gì nàng?

Rồi đây số phận nàng ra sao?

Người đi đường đều ít nhất một lần nhìn lại hai bà cháu cô gái câm. Tia mắt người nào cũng đậm màu thương hại.

Nói ít nhất một lần, nhưng kỳ thực là họ chỉ nhìn một lần thôi chứ không ai nhìn lại lần thứ hai cả. Đó là một điều lạ. Chu Thất Thất trông họ nhìn nàng nhiều để thấy nàng là nạn nhân và bà lão áo xanh là phù thủy nhưng không ai chịu nhìn đến hai lần cả. Điều đó đi một lúc xa nàng mới phát giác ra.

Nàng vừa giận vừa tức mà lại vừa kỳ lạ. Nàng muốn lộn nhào xuống lưng lừa chết cho mát thân nhưng sức không làm được và bà lão áo xanh cứ đi sát một bên vịn chùng.

Cứ thế đi riết đến mặt trời lên khá cao bà lão mới nói vời nàng bằng một giọng dịu dàng:

- Có mệt lắm không, tới quán kia ăn điếm tâm nhé?

Bà ta càng dịu dàng, Chu Thất Thất càng tức tối. Tức gần hộc máu. Việc mà trong đời nàng chưa từng có. Nàng chưa biết hận ai bao giờ.

Quán ăn ở giữa đường, ngựa sắp dọc dài. Trong quán người ngồi đông kẹt.

Thấy bà lão áo xanh và Chu Thất Thất đi vào, ai cũng tỏ vẻ thương xót. Chu Thất Thất muốn phát điên. Lúc bây giờ nếu ai làm cho nàng nói được lên âm mưu độc ác của mục phù thủy này thì bảo nàng làm gì nàng cũng làm cả.

Trong quán không còn một chỗ trống, thấy nàng và bà lão đi vào có người lật đật đứng lên nhường chỗ. Y như là họ đều bị vẻ hiền từ của bà lão làm cho cảm động.

Chu Thất Thất chỉ trông Trầm Lãng thình lình xuất hiện nhưng người đông vậy mà bóng dáng Trầm Lãng không có. Nàng đâm ra tức Trầm Lãng. Nàng rửa Trầm Lãng là kẻ thiếu lương tâm.

Nàng quên bằng là tự mình bỏ đi chứ không phải Trầm Lãng bỏ nàng.

Tâm trí cùng quẫn, Chu Thất Thất cứ nghĩ loanh quanh...

Ngay lúc đó chợt có cỗ xe song mã lóc cóc chạy tới dừng ngay trước cửa quán. Ngựa vốn là kiện mã, xe lại sơn phết mới toanh. Rèm xe, vòng cổ sáng long lanh.

Tên đánh xe tay phải vung roi, tay trái ghi cương làm bộ làm tịch coi rất là khệnh khạng. Mọi người trong quán ai cũng thoáng cau mày.

Họ định chùng chặc lại là một cường hào nào đây.

Quả đúng như họ đoán. Chủ nhân chiếc xe đã bước xuống cũng khệnh khạng. Hắn lớn tuổi rồi nhưng ăn mặc như thanh niên công tử.

Theo sau hắn là một cô gái mặt hoa da ngọc. Nàng bước đi từng bước sợ hãi e dè. Dáng cách rụt rè của người nàng càng tăng thêm vẻ đẹp làm thực khách phải tắc lưỡi trầm trồ. Nhiều người xâm xì: “quả là bông hoa lài cấm bãi cứt trâu.”

Vừa ngó thấy gã hào phú và cô gái bước vào, Chu Thất Thất mừng quýnh muốn la nhưng... kêu không ra tiếng.

Hai người ấy là Giả Lộ Bì và cô gái áo trắng là Bạch Phi Phi.

Phía bên trái chỗ Chu Thất Thất có một bàn trống, Giả Lộ Bì khệnh khạng dắt Phi Phi lại ngồi xuống.

Chu Thất Thất ngẩng mặt nhìn Bạch Phi Phi. Nàng cũng mong Giả Lộ Bì nhìn thấy nàng. Mắt nàng cứ nhìn qua không dám nháy.

Cuối cùng đúng như nàng mong ước, Bạch Phi Phi đã thấy nàng và Giả Lộ Bì cũng đã thấy nàng.

Nhưng vừa liếc thấy nàng vẻ mặt Giả Lộ Bì bỗng hơi khó chịu. Hắn vờ khạc nhổ và quay mặt đi chỗ khác.

Bạch Phi Phi thấy rõ nàng. Đôi mắt cô ta lộ vẻ vui mừng pha lẫn xót thương, nhưng cô ta chừng như làm bộ không quen, không cười mà cũng không chào hỏi.

Chu Thất Thất kinh dị, tức tối và thất vọng... Giả Lộ Bì thì chẳng nói chi nhưng Bạch Phi Phi sao lại cũng vô tình như thế chứ?

Nàng nghĩ trên đời này không là kẻ ác thì cũng là kẻ vô tình, không ai tốt cả. Nàng cảm thấy sống với cuộc đời như thế thật không còn thú vị gì cả.

Bà lão áo xanh lại ân cần:

- Bé ngoan, khát không? Uống một chén trà nhé.

Và bà ta đưa chén nước đỡ cầm cho nàng uống.

Chu Thất Thất nghĩ rằng không có cách chi làm cho chết được thì cứ nhịn ăn nhịn uống riết rồi cũng phải chết. Nàng bèn phun ngậm nước ra bàn.

Nước đổ ra mặt bàn bằng gỗ sậm màu bóng loáng trông như một tấm gương. Chu Thất Thất nhích mình tới dòm vào.

Y như bao nhiêu máu khắp châu thân đều dồn lên lông ngực, vừa dòm vào mặt bàn phản chiếu rõ mặt mình, Chu Thất Thất vụt nheo mắt.

Mặt bàn gỗ láng, nước đổ lên phản ánh như mặt gương, Chu Thất Thất dòm vào thấy mặt mình lộ lộ: Da mặt trắng hồng như quả đào non của nàng giờ tái mét, mọc đầy những mụn đỏ thâm thâm. Cái miệng nhỏ nhỏ xinh xinh trước kia giờ méo xệch và đôi mày liễu trước kia bây giờ cũng không còn.

Chu Thất Thất nghe bị một mũi dùi chọc thẳng vào tim. Nàng không rút được chỉ ặc ặc trong cổ và bật ngựa ra, luôn cả chiếc ghế cũng đổ theo nàng.

Thực khách hết hồn đứng dậy, bà lão áo xanh lảng xảng quỳnh quáng. Bạch Phi Phi và vài người nữa chạy lại phụ đỡ nàng lên.

Có người nhìn nàng thở ra:

- Cô nương, lão bà đây đã già cả mà lại còn hết sức chăm sóc cho cô. Cô phải ngoan ngoãn chứ. Đừng có khó khăn như thế mà tội nghiệp cho bà.

Bà lão rơm rơm nước mắt:

- Tội quá quý vị ơi. Con cháu của già đã điên khùng, lại tật nguyên từ nhỏ vì vậy mà tính tình không chừng không đoán... tội nghiệp cho cái đời nó quá. Xin quý vị đừng chấp.

Mọi người nghe thế tất thấy đều tặc lưỡi. Ai ai cũng đều khâm phục lòng nhân và thương xót cho sự vô phúc và cực nhọc của bà lão.

Chu Thất Thất được đỡ lên ghế. Nàng muốn khóc thét lên nhưng miệng vẫn ngậm câm.

Bây giờ thì nàng hoàn toàn tuyệt vọng. Cho dù Trâm Lăng có đến được đây, có tìm gặp được nàng cũng không nhận ra được nàng.

Bạch Phi Phi lấy chiếc khăn tay lau nước mắt cho nàng và lấy giọng dịu dàng thân thiết:

- Thưa thưa đừng khóc nữa. Thưa thưa tuy... có bệnh tật nhưng còn đỡ hơn có nhiều thiếu nữ xinh đẹp mà mạng còn khổ hơn nhiều.

Giả Lộc Bì vỗ bàn gất lớn:

- Phi Phi, sao không lại đây cứ đứng hoài bên đó?

Bạch Phi Phi giật mình lật đật lên lau nước mắt và lén rút cây trâm nam ngọc nhét vào tay bà lão.

Bà lão ăn mày nhìn theo nàng lẩm bẩm:

- Cô bé tốt bụng quá, trời phật phù hộ cho cô.

Lời lẽ dịu dàng, vẻ mặt hiền hoà của bà ta thật đúng là một vị bồ tát sống.

Chỉ riêng Chu Thất Thất mới thấy rõ chiếc mặt nạ bà tát của bà ta. Chỉ có nàng mới thấy rõ nanh vuốt của con quỷ cái. Chỉ có nàng mới thấy rõ bùa phép độc ác, tinh mà của mục phù thủy này nhưng nàng không còn nói được.

Bà lão áo xanh chọn một gian phòng phía tây khách điếm. Bà ta đưa Chu Thất Thất vào đó. Trời càng lúc càng tối. Chu Thất Thất càng nghe đói khát vô cùng. Bây giờ nàng mới biết đói còn có phần dễ chịu hơn khát.

Sau khi mang trà vào, gã tiểu nhị lại lắc đầu tặc lưỡi trở ra.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Chu Thất Thất và bà lão áo xanh. Mục ta ngồi ngó nàng, môi nhếch nụ cười hiểm ác. Chu Thất Thất rùng mình nhắm mắt.

Mục áo xanh kéo đầu nàng và cười sáng sặc:

- Con tiểu a đầu không chịu ăn, không chịu uống, ngươi muốn chết đấy à?

Chu Thất Thất mở mắt trừng trừng nhìn mục ta. Tuy không nói được nhưng mắt nàng tỏ ra kiên quyết muốn chết của nàng.

Mục áo xanh thét lên:

- Đã vào tay ta rồi muốn chết hả... hà hà... đâu có dễ dàng quá vậy? Ngoan ngoan nghe lời ta đi không thì...

Mục ta chắm câu bằng một cái tát nẩy lửa lên mặt Chu Thất Thất.

Chu Thất Thất bắn vào mắt mẹ ta một tia nhìn căm hận.

Mẹ áo xanh lại cười ròn rợn:

- Tiểu a đầu vẫn còn cứng hả? Không sợ hả? Được... để ta xem ngươi có biết sợ không?

Từ tiếng được trở đi giọng nói của mẹ ta vụt biến thành giọng nói của đàn ông.

Chu Thất Thất tuy thừa biết sự độc ác của mẹ áo xanh rồi nhưng nàng không tưởng được mẹ ta là một gã đàn ông cải nam trang.

Nàng còn đang sợ sệt thì “soạt”, mẹ áo xanh giật phăng giải áo của nàng và mẹ đưa tay ra.

Chu Thất Thất rùng mình. Nàng không thể không sợ khi nghĩ tới tấm thân trinh trắng của nàng sẽ bị dày vò bởi bàn tay của một tên ác ma.

Mẹ áo xanh cười hô hô bằng một giọng đàn ông:

- Ta vốn muốn lấy đức hiếu sinh đưa ngươi đến một nơi hưởng phúc an lành nhưng ngươi lại không biết phải trái thì... hừ. Ta phải hưởng trước khi ngươi chết.

Đã không thể phản kháng, lại cũng không thể tránh né. Nghĩ đến việc hồng nhan hoen ố, Chu Thất Thất vụt trào nước mắt.

Mẹ áo xanh cười độc ác:

- Sợ không?

Chu Thất Thất nghiêng răng nuốt nước mắt gật đầu.

Mẹ áo xanh cười lớn:

- Vậy mới phải chứ.

Giọng mẹ ta vụt biến đổi y như... một bà già hiền lành nhất thế gian:

- Bé ngoan, nghỉ đi nhé. Cô cô đi một lát rồi sẽ trở về.

Chỉ trong phút chốc tình thế hoàn toàn biến đổi. Ác ma biến hoá hết sức lạ lùng.

Thấy mẹ ta khép trái cửa phòng bỏ đi, Chu Thất Thất úp nghiêng mặt xuống gối nước mắt trào ra như xối.

Ác ma đã đi rồi nhưng nó sẽ trở lại. Thân phận nàng sẽ ra sao?

Chu Thất Thất khóc riết rồi thiếp luôn trong giấc ngủ.

Trong giấc ngủ chập chờn ác mộng, Chu Thất Thất chợt nghe một luồng gió lạnh lùa vào thân thể. Nàng giật mình mở mắt, cửa đã mở toang, ác ma đã trở về.

Tay phải mẹ cấp một cái bao dài dài, tay trái đóng cửa lại.

Bỏ chiếc bao xuống, mụ lại cười dịu dàng:

- Cô bé ngoan, cô xem ta có thương cô không? Sợ cô buồn nên ta đi tìm bạn cho cô đây.

Chu Thất Thất quay mặt qua. Nàng vùng tối mắt.

Từ trong bao mụ kéo ra một cô gái áo trắng, hai má hồng hồng, hai mắt lim dim, mặt hoa rạng rỡ: Bạch Phi Phi.

Trời ơi. Lại Bạch Phi Phi. Lại cô gái đáng thương lọt vào tay ác quỷ.

Chu Thất Thất trừng trừng đôi mắt căm hờn, nhưng mụ áo xanh lờ đi không ngó. Bà ta móc trong lưng ra một cái túi cỏ đen đen. Bên trong túi có một lưỡi dao nhỏ, một cái móc sắt sáng hoắc, một cái kéo, còn nhiều thứ nữa mà Chu Thất Thất không thấy kịp nhưng tất cả đều nhỏ xíu y như là đồ chơi con nít.

Chu Thất Thất nhìn trân trối không biết mụ làm gì.

Mụ áo xanh lại cười cười:

- Cô bé ngoan, nếu cô không sợ thì cứ xem. Còn sợ thì ta khuyên cô nên nhắm mắt

lại.

Chu Thất Thất không biết việc gì, nhưng nàng cũng cứ nhắm mắt cho xong.

Mụ áo xanh lại cười:

- Đúng là cô bé ngoan.

Sau đó, Chu Thất Thất chỉ còn nghe tiếng động.

Tiếng mở nút bình... tiếng sột soạt của dao cắt... tiếng nhấp của kéo, tiếng cạo, tiếng vỗ nhẹ nhẹ... những tiếng động lạ lùng như thế cứ kéo dài mãi.

Phần thì mỗi, phần thì lấy làm lạ quá, Chu Thất Thất hé mắt ra dòm. Nhưng vì mụ áo xanh ngồi xoay lưng lại phía nàng làm nàng không nhìn được. Chỉ thấy mụ làm việc không ngừng, hai tay thoăn thoắt.

Chu Thất Thất dòm hoài không được, nàng đành nhắm mắt cố ngủ cho rồi. Nhưng nàng không tài nào ngủ được

Thêm một lúc lâu nữa chợt nghe mụ áo xanh thở cái khi:

- À.. xong, tốt quá.

Chu Thất Thất mở mắt ra, tim nàng như đứng lại.

Từ một thiếu nữ mà bất cứ ai nhìn cũng phải tặc lưỡi vì vẻ đẹp đoan trang thùy mị, Bạch Phi Phi bây giờ đã biến thành một người đàn bà trung niên tóc hoa râm, mặt rỗ nhăn nhó, chân mày xệ xuống, sóng mũi xẹp lép... một người đàn bà xấu xí không chỗ nói.

Mụ áo xanh xao tay hất hàm:

- Sao? Cô cô khéo tay không? Ông trời xuống đây mà nhìn cũng không ra nhỉ?

Con tức dâng lên, Chu Thất Thất nghe như một khối đá dần lên ngực, nàng nghiêng răng nhắm mắt...

Cho đến khi nàng mở mắt ra Bạch Phi Phi đã được mù thay cho một bộ quần áo vải thô, trông hết như một người đàn bà quá tuổi, quá kệch bần cùng.

Mụ ác ma mỉm cười, nụ cười mà Chu Thất Thất cảm thấy buồn nôn. Mụ xia tay lẩm bẩm:

- Theo lương tâm mà nói thì phải nhận đây là một công trình tuyệt tác mới đúng. Nếu cô không trông thấy tận mắt thì ai có thể tưởng tượng đây là một cô gái mới ngày hôm qua còn làm đám đàn ông mê tít nhỉ?

Chu Thất Thất nghiêng răng...

Một ngày nào đó, nàng sẽ tự tay trả thù. Nàng sẽ móc mắt lột da con mụ ác ma này.

Ý niệm phục thù làm cho nàng vụt thấy ham sống. Bất cứ cách nào nàng cũng phải sống. Vô luận bị dày vò tủ nhục đến đâu nàng cũng phải sống đề báo thù.

Mụ áo xanh cứ đứng chống tay đắc ý:

- Cô nên biết nhé, nếu nói về cái tinh diệu của thuật dị dung thì trừ cái người mà đã được “Mộng Vân Tiên Tử” đích thân chuyên dạy thì trên thế gian này chỉ có mình cô cô là hạng nhất thôi.

Chu Thất Thất rùng mình. Nàng nghĩ thuật dị dung của Vương Vân Hoa ở trại hòm Vương Sâm Ký đối với mụ này chẳng ăn thua gì.

Phải chăng người thiếu phụ tuyệt sắc ấy là Mộng Vân Tiên Tử? Phải chăng gã thiếu niên áo đỏ là kẻ đích truyền?

Nàng vụt nhớ đến Trầm Lãng. Nàng tức vì không thể nói cho Trầm Lãng biết được chuyện này. Nàng chột rùng mình. Nếu Trầm Lãng sa vào bẫy rập của họ... Nàng lắc đầu xua đuổi ý nghĩ tối tăm.

Nghĩ đến Trầm Lãng, nàng không dám nuôi hy vọng.

Sáng sớm ngày thứ hai, ba người lại tiếp tục lên đường.

Chu Thất Thất cũng ngồi trên lưng lừa, mụ ác ma một tay nắm dây, một tay nắm Bạch Phi Phi.

Bạch Phi Phi vẫn đi đứng như thường mà không bị hại như Chu Thất Thất. Mụ ác ma không sợ sự phản ứng của Bạch Phi Phi như với nàng.

Chu Thất Thất không dám ngó Bạch Phi Phi. Nàng không đủ can đảm nhìn giòng nước mắt đau đớn, tia mắt sợt sệt của Bạch Phi Phi.

Tiếng cộp cộp chậm chậm của con lừa, bụi cát tấp vào mặt và tóc, nước mắt quét bụi hoan những cái nhìn thương hại của khách qua đường trở thành những vấn đề quen thuộc.

Cái mà Chu Thất Thất muốn điên lên được là cuối cùng đi đến nơi đâu mới ngừng hẳn? Cái đau đớn dày vò túi cực này đến bao giờ mới hết hay cứ kéo dài mãi cho đến chọn đời?

Ngay lúc đó, một cỗ xe rèm phủ bật bùng từ phía trước đâm sầm lại.

Đôi mắt Chu Thất Thất mở ra gần rách mí. Nàng nhìn sững kẻ đánh xe: Kim Vô Vọng.

Và kẻ ngồi kế bên Kim Vô Vọng, mắt sáng mảy ngài dáng cách uy nghi: Trầm Lãng.

Trời ơi. Bao nhiêu máu đều dồn cả lên đầu. Nước mắt vọt trào ra... Chu Thất Thất nghẹn ngào.

Trầm Lãng ơi. Thất Thất đây nè. Ngó lại đi, Trầm Lãng ơi.

Nhưng Trầm Lãng đâu làm sao mà nghe được tiếng kêu não nùng thê thiết trong lòng Chu Thất Thất?

Chàng có ngó nàng, nhưng ngó để mà tặc lưỡi thương hại cho con người vô phúc. Chàng quay sang nơi khác khẽ lắc đầu như không đành lòng ngó lâu nữa.

Con lừa chậm chậm đi qua. Chiếc xe cũng chậm chậm lăn bánh. Chu Thất Thất muốn điên luôn.

Nhưng mụ ác ma vùng chặn xe lại. Mụ ngửa tay thống thiết:

- Đại gia ơi. Cầu trời ban phúc cho quý vị. Cầu trời ban cho quý vị thượng lộ bình an. Xin quý vị cho bà cháu của lão chút ít qua ngày... Nam mô, xin trời ban lộc cho quý vị.

Trầm Lãng hơi ngạc nhiên vì chàng không dè bà lão này lại cản xe lại xin như vậy... nhưng Kim Vô Vọng đã nhét bạc vào tay bà.

Chu Thất Thất nhìn sững Trầm Lãng, mắt nàng cơ hồ chảy máu.

Nàng tức tối đâm ra giận dữ. Nàng mắng thảm Trầm Lãng có mắt không trông, vô tình vô nghĩa... nhưng cuối cùng nước mắt nàng lại trào ra.

Chu Thất Thất nhìn lại mụ ác ma và Kim Vô Vọng.

Mụ ác ma nhận bạc và lái nhái:

- Đội ơn đại gia... Mô phật... người có lòng trời phật sẽ độ trì...

Vẻ mặt của Kim Vô Vọng cứ trơ trơ không biểu lộ xót thương, cũng không hẳn học... một vẻ mặt chai ngắt.

Toàn thân đã tan nát, biến đổi gớm ghê, Chu Thất Thất biết Trầm Lăng không làm sao nhận được nàng. Nhưng trước khi gặp mặt lòng nàng vẫn còn một chút hy vọng dù đó là hy vọng mong manh.... Nhưng bây giờ... bây giờ....

Tiếng xe khua lộc cộc mỗi lúc một xa dần... mang chút hy vọng mong manh của nàng đi mất.

Trước mắt nàng chỉ còn là bóng tối mông mênh.

Người đi đường lại xuống ánh mắt thương tâm.

Nhưng họ chỉ xót thương kẻ tàn tật nghèo nàn. Họ đau lòng cho kiếp nhân sinh thống khổ tầm thường. Họ không thấy, không biết cái thống khổ cực kỳ khắc nghiệt của cô gái hoàn toàn tuyệt vọng.